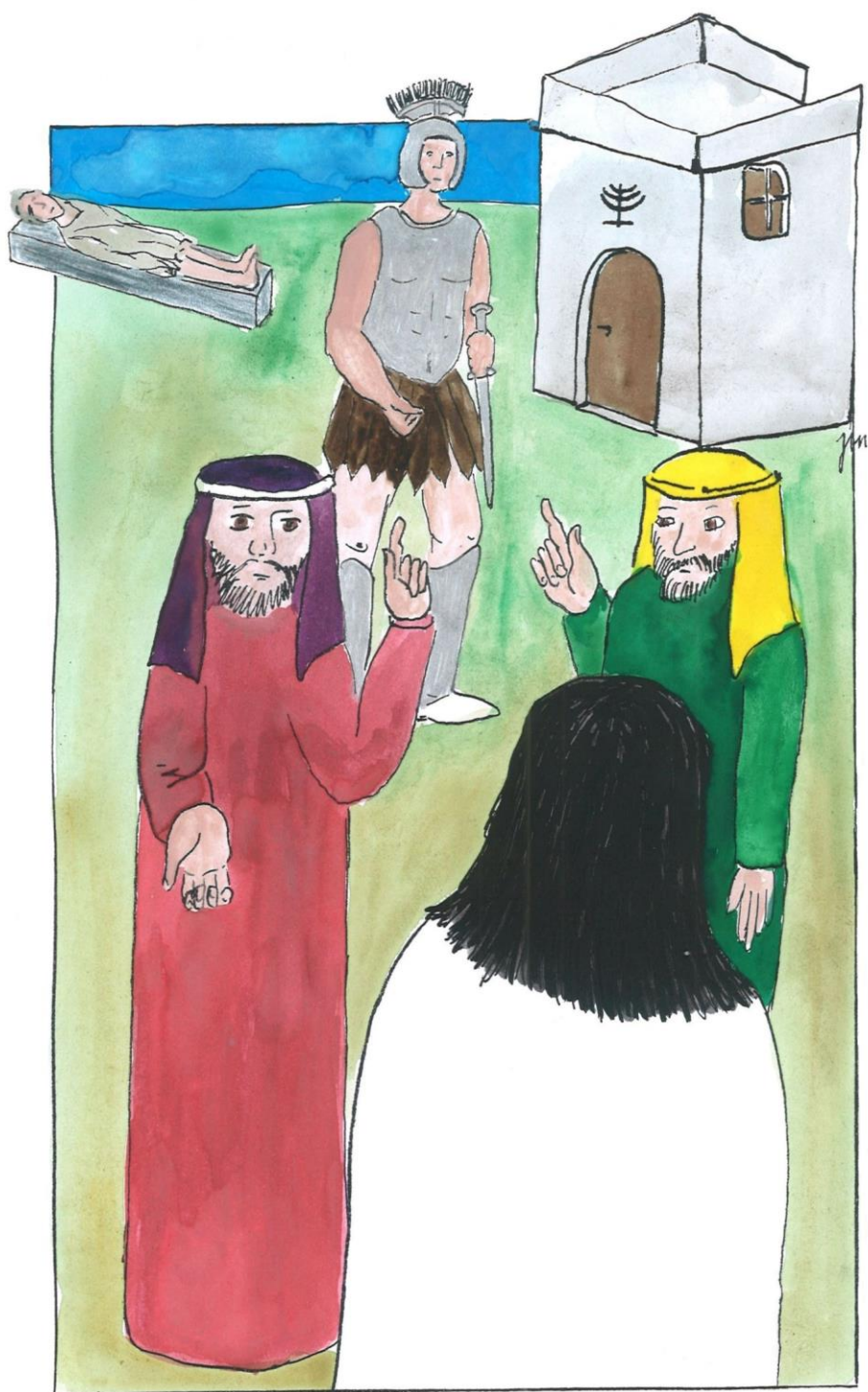

**Pane, neobtěžuj se!
Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu.
Ale řekni slovo a můj služebník bude uzdraven.**

**Pane, neobtěžuj se!
Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu.
Ale řekni slovo a můj služebník bude uzdraven.**

9. NEDĚLE V MEZIDOBÍ CYKLU C

Evangelium (Lk 7,1-10)

Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna. Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: „Je toho hoden, abys mu vyhověl, protože má náš národ rád a vystavěl nám synagógu.“ Ježíš šel s nimi. Když už byl nedaleko od toho domu, poslal k němu setník přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni slovo a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu ‘jdi’ a jde, a jinému ‘přijď’, a přijde, a svému služebníkovu ‘udělej to’, a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: „Říkám vám: Ani v izraelském národě jsem nenašel takovou víru!“ Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdráv.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a umíral. Analogický příběh nacházíme i u Matouše a v částečné paralele také u Jana, kde se vypráví o královském úředníkovi a jeho nemocném synovi. Úryvek vypráví o prvním kontaktu Ježíše a pohanů; tento setník byl „bohobojný“ pohan. Ve Skutcích apoštolů se mu podobá Kornélius, který rovněž sympatizuje s židovským náboženstvím, a ve volné analogii nám pohanský voják vyhledávající pomoc izraelského proroka připomíná syrského velitele vojska Námána, který žádal o pomoc Elizea.

Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Setník odmítá přímý kontakt s Ježíšem – a o důvodu hovoří až později. Židovské starší žádá o zprostředkování a posílá je za Ježíšem. Každá synagoga měla svůj sbor starších, který řídil záležitosti obce. Zde máme před sebou místní galilejské vůdce, nikoli „starší lidu“, s nimiž se setkáme jako se zástupci velerady v Jeruzalémě. Argumentují v setníkův prospěch, protože ten vystupuje jako dobrodinec obce – nešli tedy na rozkaz, ale jako vděční chráněnci. Postoj setníka, který „miluje izraelský národ“ se projevuje jako dobročinný, konkrétní a praktický skutek. „Vystavěl synagógu“ patrně znamená, že poskytl prostředky na její rekonstrukci; nápisy z té doby často zaznamenávají podobná dobrodiní.

Když už byl nedaleko od toho domu, poslal k němu setník přátele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni slovo a můj služebník bude uzdraven.“ „Přátelé“ v helénistickém prostředí často znamenali politické spojence či společníky někoho v určitém mocenském postavení, případně chráněnce. Po nich setník vzkazuje své důvody, proč volí zprostředkovaný kontakt: necítí se hoden, aby Ježíš vstoupil k němu do domu. Vidíme zde kontrast mezi přesvědčením židovských starších, že je setník hoden Ježíšovy pomoci a přesvědčením samotného setníka, který je přesvědčen, že si nezaslouží, aby k němu Ježíš přišel; ten má přivést čtenáře k zamyšlení nad vlastními postoji. Setník používá oslovení „kyrios“, jež je znamením úcty, ne-li i více, ale u křesťanského čtenáře bude vnímáno znamením víry. Vyslání poslů v tomto kontextu nemůže být proto čteno jako znak povýšenosti (jak by bylo možno čekat u takto v místních poměrech významné osobnosti), ale jako znamení pokory; v podstatě je to „kompliment“ ještě mocnějšímu dobrodinci. Setníkovu přesvědčení, že Ježíšova moc nevyžaduje jeho fyzickou přítomnost, je působivým znamením úcty.

Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: „Říkám vám: Ani v izraelském národě jsem nenašel takovou víru!“ O uzdravení samotném text nehovoří; setníkovu víru nezůstává skryta jen v jeho skutcích, ale dává ji najevo i svým prohlášením. Toto vyprávění ukazuje, že role Izraele v Božím plánu spásy má pozitivní účinek. Boží nabídka spásy se šíří i k pohanským národům a jejich víra se obrací k Ježíši jako k zachránci.

SHRNUTÍ

Vyprávění o setníkovi mohlo mít své „zasazení do života“ v otázkách a problémech obcí, které chtěly přijmout mezi žadatele o křest neobřezané bohobojné pohany. Setník se na Ježíše neobrací sám, ale snaží se o dvojí zprostředkování. Dochází tu k paradoxní situaci, že sami Židé se přimlouvají za přijetí pohana. Setník nazývá Ježíše Pánem, což je výrazem jeho víry a pokory. Ježíš žasne nad silou víry tohoto pohana, jakou nenalezl ani v Izraeli. Tato kritika víry Židů je vlastní pointou úryvku.

VÝZVA NA TÝDEN

Zamysleme se

Mladší:

Stalo se ti už někdy, že ti někdo řekl něco ošklivého, a ty jsi byl smutný nebo ses rozplakal, nebo naopak něco hezkého, a ty jsi byl šťastný. Když někdo něco řekne, má to velkou sílu – může to v tu chvíli přinést někomu radost nebo smutek. A co když něco řekne Ježíš – Syn Boží – to se teprve dějí věci! Někdo se uzdraví, jiný se začne radovat nebo dokonce díky tomu někdo vstane z mrtvých! Věříš, že Ježíš může podobně zapůsobit i ve tvém životě?

Starší:

Jestli občas sleduješ televizní zprávy nebo například volby, víš, jak velkou váhu mají rozhovory a vyjádření. Když někdo řekne nějaké zásadní slovo, může naráz změnit emoce, dojmy a následně i rozhodnutí mnoha lidí. Lidské slovo má velkou moc – a co teprve slovo Boží! To může nejen změnit naše emoce a postoje, ale může konat věci, které by normálně nebyly možné a které si neumíme ani představit. I v našem životě se může zdát, že je něco špatně a nejde to změnit – věřme ale, že Bůh i v našem životě může dělat zázraky!

Zkusme si

Mladší

Setník důvěřoval Ježíšovu slovu a moci (protože měl zkušenost s plněním příkazů) a byl přesvědčen, že pouhé jeho slovo zmůže nemoc jeho služebníka.

1. Zahrajte si ve skupině „na vedoucího“. Jaké je poslouchat příkazy? A věřili jste tomu, kdo stál v čele, že vás nepovede špatně?

Děti se postaví do řady, první je vedoucí. Začne pochodovat po prostoru, ostatní ho napodobují, přičemž je povzbudíme k co největší přesnosti. Po chvíli nebo na vybídnutí se „vedoucí“ zařadí nakonec a všichni se vystřídají. Cílem je základ pro diskusi o příkazech, případně smysluplné poslušnosti.

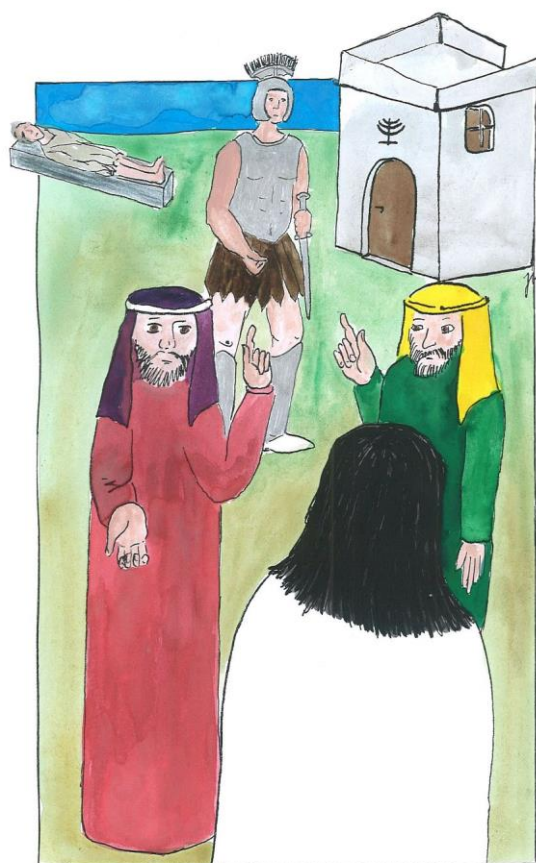
2. V menší skupině nebo doma lze vymyslet různé splnitelné, ale nepříjemné příkazy – všichni si losují a diskutujeme o tom, proč byl který úkol náročný a čemu se tímto způsobem naučíme.

Starší

Mohou se inspirovat bodem 2 pro mladší skupiny, úkoly mohou být přiměřeně věku náročnější. Pokud někdo pracuje sám, může „zaúkolovat sám sebe“ a udělat reflexi, co bylo nejnáročnější na plnění takto zadaného úkolu.

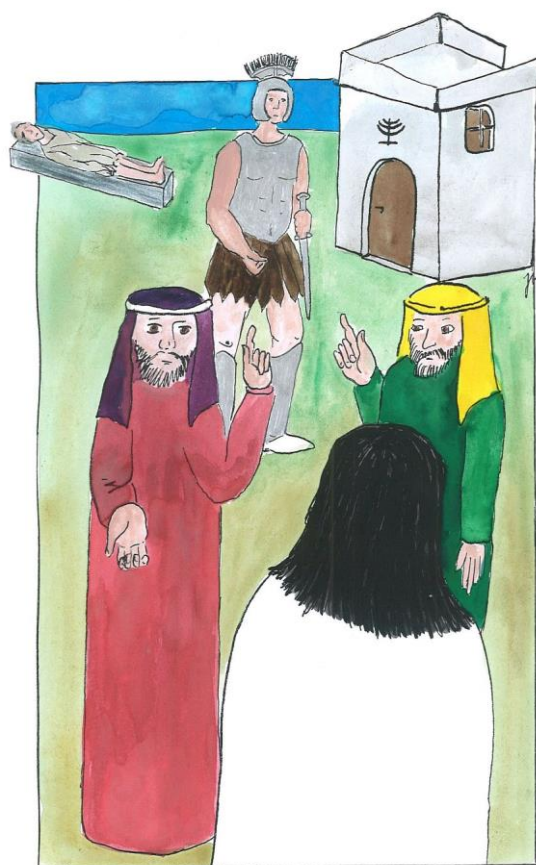
9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10

9. neděle v mezidobí cyklu C
Lk 7,1-10